

Verloren wereld

Van Dennis Lehane verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Mystic River

Nachtleven

Het loket

Dennis Lehane

Verloren wereld

Vertaald uit het Engels
door Bert Meelker

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3135 0

© 2015 Dennis Lehane

'Stolen Car' by Bruce Springsteen. Copyright © 1980 Bruce Springsteen (ASCAP).

Reprinted by permission. International copyright secured. All rights reserved.

© 2015 Nederlandse vertaling Ambo | Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Bert Meelker

Oorspronkelijke titel *World Gone By*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, an imprint of HarperCollins *Publishers*

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Annie Griffiths Belt / Corbis / Hollandse Hoogte (auto)

© ayakovlevcom / Shutterstock (man)

Foto auteur Diana Lucas Leavengood

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Keeks
Met de blauwe ogen en de stralende glimlach

*I'm driving a stolen car
On a pitch black night
And I'm telling myself I'm gonna be alright.*

Bruce Springsteen, 'Stolen Car'

Proloog

December 1942

Voordat de kleine oorlog hen uit elkaar dreef, sloegen ze de handen ineen voor de grote. Een jaar na Pearl Harbor kwamen ze allemaal samen in de Versailleszaal van het Palace Hotel aan Bayshore Drive in Tampa, Florida, om geld in te zamelen voor de Amerikaanse troepen in Europa. De gelegenheid was gecaterd, smoking vereist, en het was een zachte, droge avond.

Een halfjaar later, op een drukkende avond begin mei, stuitte een misdaadverslaggever van de *Tampa Tribune* op foto's van het evenement. Wat hem trof was dat zoveel mensen die recentelijk het lokale nieuws hadden gehaald omdat ze óf iemand hadden vermoord óf zelf waren vermoord, die avond bij de liefdadigheidsbijeenkoms aanwezig waren geweest.

Hij dacht dat er een verhaal in zat; zijn chef dacht van niet. Maar kijk dan, zei de verslaggever, kijk: dat is Dion Bartolo, die daar aan de bar staat met Rico DiGiacomo. En daar? Ik weet haast zeker dat die kleine met de hoed Meyer Lansky in eigen persoon is. Hier, zie je die vent die met die zwangere vrouw staat te praten? Die is in maart in het mortuarium terechtgekomen. En daar heb je de burgemeester en zijn vrouw in gesprek met Joe Coughlin. En op deze foto zie je opnieuw Joe Coughlin, hier handenschuddend met de zwarte gangster Montooth Dix. Boston Joe, zijn hele leven is hij maar zelden gefotografeerd, maar die avond nota bene twee keer! En kijk, deze vent die een sigaret staat te roken naast die schoonheid in het wit. Die is dood. Net als die daar. Zie je die gast op de dansvloer in zijn witte jasje? Die loopt inmiddels mank.

Chef, zei de verslaggever, die avond waren ze allemaal bij elkaar.

De chef bracht naar voren dat Tampa een kleine stad was, ver-

momd als een middelgrote stad. Men kruiste voortdurend elkaars pad. En dit was een inzamelingsactie voor de oorlog; een verplicht nummer voor oud én nieuw geld, zo'n avond trok iedereen die ook maar iets voorstelde. Hij legde zijn jonge, snel opgewonden verslaggever uit dat talloze anderen die er die avond bij waren geweest – twee beroemde zangers, een honkballer, drie stemacteurs uit de populairste plaatselijke radiozoaps, de directeur van de First Florida Bank, de CEO van Gramercy Pewter en P. Edson Haffe, de uitgever van 'onze bloedeigen krant' – allemaal niets te maken hadden gehad met het bloedbad in maart, dat zo'n smet had geworpen op de goede naam van de stad.

De verslaggever sputterde nog wat tegen, maar merkte de onwrikbaarheid van zijn chef en richtte zich weer op zijn onderzoek naar de geruchten dat Duitse spionnen het havenkwartier van Tampa infiltreerden. Een maand later moest hij in dienst. De foto's zouden achterblijven in het fotomortuarium van de *Tampa Tribune* tot lang nadat iedereen die erop stond van de aardbodem was verdwenen.

De verslaggever, die twee jaar later zou sneuvelen tijdens de landing bij Anzio, kon niet weten dat zijn chef, die pas dertig jaar na hem zou bezwijken aan een hartkwaal, opdracht had gekregen om alles wat te maken had met de Bartolo-familie, Joseph Coughlin of de burgemeester van Tampa, een voortreffelijke jongeman uit een voortreffelijke Tampa-familie, uit de krant te houden. De naam van de stad, was de chef te verstaan gegeven, was al genoeg door het slijk gehaald.

De aanwezigen op die avond in december zouden, voor zover bekend, allemaal slechts betrokken zijn geweest bij een volstrekt onschuldige bijeenkomst van mensen die hun steun betuigden aan de militairen overzee.

Joseph Coughlin, de zakenman, had de gelegenheid georganiseerd omdat veel van zijn vroegere werknemers zich vrijwillig hadden aangemeld of waren opgeroepen voor de actieve dienst.

Vincent Imbruglia, van wie twee broers aan het front zaten – een ergens op de Grote Oceaan en de andere in Europa, niemand wist waar precies – organiseerde de verloting. De hoofdprijs bestond uit twee kaartjes op de eerste rij voor een optreden van Sinatra in het Paramount in New York aan het eind van de maand, plus een retour

eerste klas met de Tamiami Champion. Iedereen kocht pakken lootjes, ook al gingen de meesten ervan uit dat het rad stond afgesteld op winst voor de vrouw van de burgemeester, die een enorme Sinatrafan was.

De baas der bazen, Dion Bartolo, sloofde zich uit in het soort danspassen waarmee hij ooit in zijn jeugd in de prijzen was gevallen. En al doende leverde hij de moeders en dochters van sommige van Tampa's meest gerespecteerde families stof voor verhalen aan hun kleinkinderen. ('Iemand die zo gracieus danst kan nooit zo verdorven zijn als sommigen wel beweerd hebben.')

Rico DiGiacomo, de snelst rijzende ster van Tampa's onderwereld, verscheen in gezelschap van zijn broer Freddy en hun geliefde moeder, en zijn onheilspellende glamour werd slechts overtroffen door het verschijnen van Montooth Dix, een buitengewoon lange neger, die nog langer leek door de bij zijn smoking passende hoge hoed. De meeste leden van Tampa's elite waren op een feest nog nooit een neger zonder een dienblad op de vlakke hand tegengekomen, maar Montooth Dix bewoog zich door de menigte blanke bezoekers met een air alsof hij verwachtte dat zij hem zouden bedienen.

Het feest was net fatsoenlijk genoeg om zonder spijt te bezoeken en net gevaarlijk genoeg om er voor de rest van het seizoen op te kunnen blijven terugkomen. Joe Coughlin had een talent voor het in contact brengen van de voorbeeldige burgers van de stad met haar demonen en daaraan een schijn van lichtvoetigheid te verlenen. Wat wel meewerkte was dat Coughlin, die zelf naar verluidt een verleden als gangster had, en geen kleintje ook, de straat duidelijk was ontstegen. Hij was een van de grootste weldoeners van heel West Central Florida, vriend van talloze ziekenhuizen, gaarkeukens, bibliotheken en opvangtehuizen. En als de geruchten op waarheid berustten, dat hij zijn criminele verleden nooit helemaal achter zich had gelaten, wat dan nog? Je kon iemand een beetje trouw aan hen die hij onderweg naar de top had leren kennen toch niet kwalijk nemen? En als sommigen van de verzamelde magnaten, fabriekseigenaren en vastgoedreuzen arbeidsonrust wilden sussen of hun aanvoerlijnen wilden ontstoppen, wisten ze precies wie ze moesten bellen. Joe Coughlin was in deze stad de brug tussen alles wat publiekelijk werd verkondigd en wat achter de schermen werd bekok-

stoofd. Gaf hij een feestje, dan ging je, al was het alleen maar om te zien wie er kwamen.

Joe zelf hechtte aan festiviteiten geen diepere betekenis. Als je een feestje gaf waarop de elite mengde met tuig van de straat en rechters een praatje maakten met maffiabazen alsof ze elkaar nog nooit in een rechtszaal of in een achterkamertje in de ogen hadden gekeken, waar de pastoor van de Sacred Heart zich liet zien en de zaal zegende alvorens even enthousiast als de rest aan de drank te gaan, waar Vanessa Belgrave, de knappe maar ijsskoude vrouw van de burgemeester, met een dankbaar gebaar haar glas hief naar Joe, en waar een ontzagwekkende neger als Montooth Dix een groep suffice oude blanke heren kon vermaken met verhalen over zijn heldendaden in de Eerste Wereldoorlog, en dat alles gebeurde zonder ook maar een onvertogen woord of dronken faux pas, tja, dan was dat feest niet zomaar een succes, maar vrijwel zeker het succes van het seizoen.

Het enige teken van onheil deed zich voor toen Joe naar het gazon achter het hotel liep om een luchtje te scheppen en de kleine jongen zag. Hij bewoog zich heen en weer tussen het licht en donker langs de uiterste rand van het gazon, zigzaggend, alsof hij met andere jongens aan het spelen was. Maar er waren geen andere jongens. Te oordelen naar zijn lengte en bouw moest hij een jaar of zes, zeven zijn. Hij spreidde zijn armen en maakte een geluid als van een propeller, en toen dat van een vliegmachinemotor. Met zijn armen als vleugels scheerde hij schuin langs de bomenrij en riep: 'Vroem, vroem.'

Behalve dat hij als kind alleen op een feest voor volwassenen rondliep kon Joe niet precies zeggen wat er nog meer vreemd was aan de jongen, totdat hij zich realiseerde dat zijn kleren een dikke tien jaar uit de tijd waren. Eigenlijk meer in de richting van twintig jaar: het kind droeg knickerbockers, wist Joe bijna zeker, en een bovenmaatse golfpet, zoals jongens droegen in de tijd toen Joe zelf klein was.

De jongen was te ver weg voor Joe om zijn gezicht duidelijk te kunnen onderscheiden, maar hij had het vreemde gevoel dat het geen verschil zou hebben gemaakt als hij dichterbij was geweest. Hij begreep dat het gezicht van de jongen onherroepelijk vaag zou blijven.

Joe stapte de patio af en stak het gazon over. De jongen bleef zijn vliegtuigeluiden maken, holde de schaduwen aan de overkant van

het gazon in en verdween tussen de bosjes. Ergens diep in al dat donker hoorde Joe hem nog zoemen.

Joe was halverwege het gazon toen iemand rechts van hem fluisterde: ‘Pst. Meneer Coughlin, alstublieft? Joe?’

Joe bracht zijn hand tot vlak bij de Derringer in de holte van zijn rug, niet zijn favoriete wapen maar een dat hij handig vond voor dit soort officiële gelegenheden.

‘Ik ben het,’ zei Bobo Frechetti, die achter de grote ficus aan de rand van het gazon vandaan stapte.

Joe liet zijn hand zakken. ‘Bobo, hoe gaat het met die jongen van je?’

‘Met mij gaat het goed, Joe. En met jou?’

‘Heel best.’ Joe keek naar de bomen en zag niets dan duisternis. Het jongetje daarginds hoorde hij niet meer. ‘Wie heeft er hier een kind bij zich?’ vroeg hij Bobo.

‘Hè?’

‘Die jongen.’ Joe wees. ‘Die hier zonet vliegtuigje speelde.’

Bobo staarde hem aan.

‘Heb jij dan geen jongen gezien daarginds?’ Joe wees opnieuw.

Bobo schudde zijn hoofd. Bobo, die zo klein was dat niemand eraan twijfelde dat hij ooit jockey was geweest, nam zijn pet af en klemde die in zijn handen. ‘Heb je gehoord van die kluiskraak in Lutz?’

Joe schudde zijn hoofd, ook al wist hij dat Bobo het had over de roof van zesduizend dollar uit de kluis van een mortelfabriek die een dochteronderneming was van een transportbedrijf van de maffia.

‘Mijn maat en ik hadden geen idee dat Vincent Imbruglia de eigenaar was.’ Bobo zwaaide met zijn armen als een scheidsrechter. ‘Geen idee.’

Joe kende het gevoel. Zijn levensloop had een definitieve wending genomen toen hij en Dion Bartolo, amper droog achter de oren, in al hun argeloosheid een gangstercasino hadden overvallen.

‘Nou ja, dat lijkt me niet zo’n probleem.’ Joe stak een sigaret op en hield de kleine kluiskraker het pakje voor. ‘Geef dat geld terug.’

‘Dat hebben we geprobeerd.’ Bobo accepteerde een sigaret en een vuurtje van Joe en knikte bij wijze van dank. ‘Mijn maat – ken je Phil?’

Phil Cantor, die bekendstond om zijn buitengewoon groot uitgevallen neus. Joe knikte.

‘Phil ging naar Vincent. Biechtte hem onze vergissing op. Zei dat we het geld hadden en dat we het meteen terug zouden geven. Weet je wat Vincent deed?’

Joe schudde zijn hoofd, hoewel hij wel een vermoeden had.

‘Hij lazerde Phil tussen het verkeer. Midden op Lafayette, tijdens spitsuur. Phil stuiterde tegen de neus van een Chevrolet, als een biljartbal tegen de band. Verbrijzelde heupen, knieën naar de kloten, kaken in mekaar geklapt. En als hij daar ligt, midden op Lafayette, zegt Vincent tegen hem: “Ik wil het dubbele van je terug. Je krijgt een week.” En hij spuugt op hem. Wat voor een beest spuugt op iemand? Wie, Joe? Nou vraag ik je. Op iemand die ook nog eens met een stel gebroken botten op straat ligt?’

Joe schudde zijn hoofd en hief zijn handen. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Bobo gaf hem een papieren zak. ‘Het hele bedrag.’

‘Het oorspronkelijke bedrag of het dubbele, waar Vincent om vroeg?’

Bobo stond wat onhandig te bewegen, keek om zich heen naar de bomen en toen weer naar Joe. ‘Jij kunt met die lui praten. Jij bent geen beest. Je kan ze vertellen dat we ons vergist hebben en dat mijn maat nu, weet ik het, een maand in het ziekenhuis moet liggen? En dat dat al een hoge prijs is. Zou je dat kunnen overbrengen?’

Joe rookte een tijdje in stilte. ‘Stel ik trek jullie uit de rotzooi...’

Bobo greep Joe’s hand en kuste die, of althans, voornamelijk Joe’s horloge.

‘Ik zeg “stel”.’ Joe trok zijn hand terug. ‘Wat doe jij dan voor mij?’

‘Wat je maar wilt.’

Joe keek naar de zak. ‘Alles is er, tot op de laatste dollar?’

‘Alles.’

Joe nam een trek en blies traag uit. Hij wilde wachten tot het kind terugkwam, of tot het zich op z’n minst weer liet horen, maar het was duidelijk dat het leeg was tussen de bomen.

Hij keek Bobo aan en zei: ‘Prima.’

‘Prima? Jezus. Prima?’

Joe knikte. ‘Maar niks is gratis, Bobo.’

‘Weet ik. Weet ik. Dank je wel, dank je.’

‘Als ik je ooit ergens voor nodig heb’ – hij deed een stap dichterbij –

‘voor wat dan ook, dan aarzel je niet. Is dat helder?’

‘Als glas, Joe. Als glas.’

‘En als je me laat zitten?’

‘Dat zal ik niet doen, echt niet.’

‘Dan laat ik een vloek over je uitspreken. En niet zomaar een vloek. Want ik ken een medicijnman in Havana. En die gast is feilloos.’

Net als een hoop jongens die groot waren geworden in de schaduw van de renbaan was Bobo streng bijgelovig. Hij hield zijn handpalmen op naar Joe. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Ik heb het niet over een huis-tuin-en-keukenvloekje, van het soort dat je op je bord krijgt van een Italiaanse oma met een snor in New Jersey.’

‘Je hoeft je over mij geen zorgen te maken. Ik sta voor m’n schuld.’

‘Ik heb het over een van-hier-tot-Cuba-en-weer-terug soort van vloek. Eentje die doorwerkt tot in je nageslacht.’

‘Ik beloof het.’ Hij keek Joe aan met een vers laagje klam zweet op zijn voorhoofd en oogleden. ‘Moge God me doodslaan.’

‘Dat hoeft nou ook weer niet, Bobo.’ Joe gaf hem een tikje tegen zijn wang. ‘Want hoe moest je me dan terugbetalen?’

Vincent Imbruglia stond op de rol om het tot kapitein te schoppen, ook al wist hij het nog niet en ook al leek het Joe geen lumineus idee. Maar het waren zware tijden, grote verdieners begonnen schaars te worden nu die voor een deel aan het front zaten, en daarom zou Vincent over een maand zijn promotie krijgen. Tot die tijd echter werkte Vincent nog voor Enrico ‘Rico’ DiGiacomo, hetgeen betekende dat het geld dat was gestolen van zijn als dekmantel dienende mortelbedrijf eigenlijk van Rico was.

Joe trof Rico aan de bar. Hij stak hem het geld toe en legde de situatie uit.

Rico nipte van zijn drankje en fronste toen Joe hem vertelde wat er met de arme Phil Cantor was gebeurd.

‘Voor een auto gelazerd, zei je?’

‘Klopt,’ zei Joe, en hij nam ook een slok.

‘Stijlloos, zoiets.’

‘Eens.’

‘Ik bedoel, een beetje meer cachet had wel gepast.’

‘Absoluut.’

Rico liet er even zijn gedachten over gaan en bestelde ondertussen nog een rondje. ‘De straf weegt inmiddels wel op tegen het vergrijp, lijkt me, en meer dan dat. Zeg maar tegen Bobo dat hij uit de sores is, maar dat hij nog even een tijdje in geen van onze bars zijn gezicht laat zien. Kan iedereen wat afkoelen. Dus die arme sukkel heeft er zijn kaak bij gebroken?’

Joe knikte. ‘Dat is het verhaal.’

‘Jammer dat het zijn neus niet was. Misschien dat ze die dan, weet ik veel, hadden kunnen verbouwen of zo, zodat het niet meer leek als-of God dronken was en Phil z’n elleboog had geplakt waar zijn neus had moeten zitten.’ Zijn stem ebde weg terwijl hij rondkeek door de zaal. ‘Dit is nog eens een feest, baas.’

Joe zei tegen Rico: ‘Ik ben je baas niet meer. Van niemand.’

Rico beaamde dat met een snel opgetrokken wenkbrauw en keek nog wat meer om zich heen. ‘Niettemin een geweldige partij, meneer. Proost.’

Joe richtte zijn blik op de dansvloer en keek naar de walsende dandy’s en de dancing queens, allemaal even sprankelend. En daar zag hij het kind weer, of hij dacht dat hij het zag, tussen de zwaaiende jaspanden en de geplooidde hoepelrokken. Het gezicht van de jongen was van hem afgewend en op zijn achterhoofd zag hij een kleine werfel, de pet was nu verdwenen maar de knickerbocker droeg hij nog steeds.

En het volgende moment was hij weg.

Joe schoof zijn glas aan de kant en nam zich plechtig voor die avond niets meer te drinken.

Later zou hij erop terugkijken als het Laatste Feest, het zorgeloze sluitstuk, voordat alles begon af te glijden naar die meedogenloze maart.

Maar voorlopig was het gewoon een geweldig feest.

Inzake mevrouw Del Fresco

In het voorjaar van 1941, in Tampa, Florida, trad een man genaamd Tony Del Fresco in het huwelijk met een vrouw genaamd Theresa Del Frisco. Dit was, jammer genoeg, het enige lichtelijk amusante wat ook maar iemand zich van hun huwelijk wist te herinneren. Hij sloeg haar een keer met een fles, zij sloeg hem een keer met een croquet-hamer. De hamer was van Tony, die hem een paar jaar eerder uit Arezzo had meegenomen en vervolgens een parcours met poortjes had uitgezet in de drassige achtertuin van de Del Fresco's in West-Tampa. Overdag repareerde Tony klokken en 's nachts kraakte hij kluizen. Hij beweerde dat croquet het enige was wat zijn gemoed kalmeerde, een gemoed dat, naar hij zelf toegaf, overliep van een permanente woede die zich niet liet verklaren en die daarom des te zwarter was. Tony had tenslotte twee goede banen, een aantrekkelijke vrouw en de weekenden vrij voor croquet.

Hoe zwart de gedachten in Tony's hoofd ook geweest mochten zijn, ze kwamen allemaal naar buiten stromen toen Theresa in het begin van de winter van 1943 met de croquethamer de zijkant van Tony's schedel insloeg. De forensische recherche kwam tot de conclusie dat Theresa, nadat ze de eerste verlamme slag had toegebracht, een voet op haar mans wang had geplaatst, zijn hoofd stevig tegen de keukenvloer had gedrukt en met de hamer de achterkant van zijn schedel had bewerkt totdat die eruitzag als een pastei die van de vensterbank gevallen was.

Van beroep was Theresa bloemiste, maar het grootste deel van haar werkelijke inkomen kwam van diefstal en nu en dan een moord, beide soorten misdaad gewoonlijk begaan in opdracht van haar baas, Lucius Brozjuola, die algemeen bekendstond als King Lucius.

King Lucius betaalde de nodigde afdrachten aan de Bartolo-familie, maar runde verder een onafhankelijke organisatie waarvan de illegale opbrengsten werden witgewassen via het fosfaatimperium dat hij had opgebouwd aan de Peace River en via zijn bloemengroothandel in de haven van Tampa. King Lucius was trouwens de man die Theresa had opgeleid tot bloemiste en King Lucius was ook haar geldschietter geweest voor de bloemenzaak die ze had geopend in het centrum van de stad, aan Lafayette. King Lucius stond aan het hoofd van een bende dieven, helers, brandstichters en huurmoordenaars die zich allemaal slechts aan één ijzeren regel dienden te houden: geen klussen dicht bij huis. En zo had Theresa in de loop der jaren vijf mannen en één vrouw vermoord, allen onbekenden voor haar: twee in Kansas, een in Des Moines, een in Dearborn, een in Philadelphia en ten slotte een vrouw in Washington D.C. – Theresa had zich omgedraaid en haar in het achterhoofd geschoten nadat ze haar eerst twee stappen had laten passeren, op een zachte voorjaarsavond in Georgetown, in een met bomen omzoomde straat waar het nog drupte van een namiddagbui.

Op de een of andere manier achtervolgden al die moorden haar. De man in Des Moines had een foto van zijn gezin voor zijn gezicht gehouden, zodat ze de kogel erdoorheen moest schieten om bij zijn hersens te komen; die in Philadelphia zei aan één stuk door ‘Zeg dan tenminste waarom’; de vrouw in Georgetown had een klaaglijke zucht geslaakt voor ze op het natte trottoir in elkaar zakte.

De enige moord die Theresa niet achtervolgde was die op Tony. Ze wenste alleen dat ze het eerder had gedaan, voordat Peter oud genoeg was om zijn ouders te missen. Theresa had hem bij haar zus in Lutz te logeren gestuurd dat noodlottige weekend, omdat ze hem niet in de vuurlinie wilde hebben op het moment dat ze Tony uit zijn eigen huis zou zetten. Zijn drankgebruik, zijn hoerenbezoek en zijn donkere buien waren sinds de zomer steeds onbeheersbaarder geworden, en voor Theresa was ten slotte de grens bereikt. Maar voor Tony nog niet, wat ertoe leidde dat hij haar een klap met een wijnfles verkocht en zij hem de hersens insloeg met een croquethamer.

Vanuit de plaatselijke gevangenis belde ze met King Lucius. Een halfuur later had ze Jimmy Arnold tegenover zich zitten, de huisadvocaat van King Lucius en diens verschillende ondernemingen. The-

resa zat in over twee dingen: dat ze de stoel zou krijgen en het idee dat ze niet in Peters onderhoud zou kunnen voorzien. Met de moord op haar man had ze de regie over haar eventuele elektrocutie in de penitentiaire inrichting van Raiford uit handen gegeven. Maar wat betreft een zekere, financieel zorgeloze toekomst voor Peter wachtte ze nog op uitbetaling voor een klus afkomstig van King Lucius zelf, een klus die een zo rijke buit had opgeleverd dat haar aandeel van vijf procent er garant voor zou staan dat Peters maag, die van Peters kinderen en die van Peters kleinkinderen nooit voor iets anders hoefden te rammelen dan een tweede portie.

Jimmy Arnold verzekerde haar dat het vooruitzicht in beide opzichten rooskleuriger was dan ze veronderstelde. Met betrekking tot de eerste kwestie had hij officier van justitie Archibald Boll al geïnformeerd over de lange voorgeschiedenis van geweldplegingen door wijlen haar echtgenoot, mishandelingen waarvan beide keren dat ze door Tony's woede in het ziekenhuis was beland verbaal was opge maakt. De officier, die een buitengewoon slim en politiek bewust man was, zou een mishandelde vrouw nooit de doodstraf geven zolang er meer dan voldoende Duitse en Japanse spionnen voorhanden waren die met graagte voorrang zouden krijgen op de stoel. Wat betreft het geld dat haar toekwam uit de Savannah-klus mocht Jimmy Arnold haar vertellen dat King Lucius nog bezig was een koper te vinden voor de goederen in kwestie, maar zodra hij daarin geslaagd was, en het geld was binnen, zou zij de tweede deelnemer zijn die haar aandeel kreeg, na King Lucius zelf natuurlijk.

Drie dagen na haar arrestatie kwam Archibald Boll langs om haar een deal aan te bieden. Hij was een knappe vijftiger in een grof geweven linnen pak met bijpassende gleufhoed; in zijn ogen glinsterde het schalkse licht van een ondeugende adolescent. Theresa begreep al vrij snel dat hij haar aantrekkelijk vond, maar tijdens het gesprek over haar verweer was hij de zakelijkheid zelf. In de rechtbank zou ze schuld bekennen aan doodslag onder verzachtende omstandigheden, een schuldbekentenis die voor iemand met een strafblad als het hare onder normale omstandigheden zou neerkomen op twaalf jaar gevangenisstraf. Maar vandaag, en alleen vandaag, verzekerde Archibald Boll haar, kwam het openbaar ministerie van Tampa met een aanbod van tweeënzestig maanden, uit te dienen in de vrouwenvleu-

gel van de penitentiaire inrichting te Raiford. Inderdaad, daar waar ook de elektrische stoel gehuisvest was, maar Archibald Boll beloofde Theresa dat ze die nooit te zien zou krijgen.

‘Vijf jaar.’ Theresa kon het nauwelijks geloven.

‘En twee maanden,’ zei Archibald Boll, wiens dromerige blik van haar heupen naar haar borsten gleed. ‘Als je morgen schuld bekent hebben we je overmorgen op de eerste bus hiervandaan.’

Dus dan kan ik je morgenavond verwachten, wist Theresa.

Maar het kon haar niet schelen – voor vijf jaar en de mogelijkheid om nog voor Peters achtste verjaardag weer buiten te staan zou ze niet alleen op haar rug gaan voor Archibald Boll maar voor iedere hulpofficier in zijn kantoor, en zich nog steeds gelukkig prijzen dat ze niet een metalen pet op haar hoofd geplaatst kreeg en er tienduizend volt aan elektriciteit door haar aderen werd gejaagd.

‘Hebben we een deal?’ vroeg Archibald, zijn blik nu op haar benen.

‘We hebben een deal.’

Toen haar in de rechtszaal werd gevraagd of ze schuld wilde bekennen antwoordde Theresa ‘ja’, waarop de rechter haar een straf oplegde van ‘uiterlijk eenduizend achthonderd en negentig dagen, met aftrek van voorarrest’. Ze voerden Theresa weer af naar haar cel in afwachting van de ochtendbus naar Raiford. Toen al vroeg die avond haar eerste bezoeker werd aangekondigd, verwachtte ze Archibald Boll in de schemerige gang voor haar cel te zien staan, met al een flinke bobbel in zijn linnen broek.

In plaats daarvan was het Jimmy Arnold. Hij had een maaltijd van koude geroosterde kip en een aardappelsalade bij zich, beter dan enige maaltijd die ze de komende tweeënzestig maanden tegemoet kon zien. Ze schrokte de kip naar binnen en likte zonder enige gêne het vet van haar vingers. Jimmy Arnold zag het allemaal onbewogen aan. Toen ze hem het bord weer aanreikte gaf hij haar de foto van haar en Peter die op haar ladekast had gestaan. Ook gaf hij haar de tekening die Peter van haar had gemaakt: een kaal en misvormd ovaal boven op een scheve driehoek voorzien van één stakerige arm, geen voeten. Maar hij had het getekend kort na zijn tweede verjaardag, en dat in aanmerking genomen was het een Rembrandt. Theresa keek naar Jimmy Arnolds twee cadeautjes en moest haar best doen de emotie uit haar ogen en keel te weren.